

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 27.7.2018
COM(2018) 350 final

2018/0214 (NLE)

Návrh

ROZHODNUTÍ RADY

**o přistoupení Evropské unie k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních
původu a zeměpisných označení**

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Lisabonská dohoda na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu z roku 1958 je smlouva spravovaná Světovou organizací duševního vlastnictví (WIPO) a mohou k ní přistoupit strany Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví. Smluvní strany mají povinnost chránit na svém území označení původu výrobků ostatních smluvních stran, která jsou uznávána a chráněna z tohoto titulu v zemi původu a zapsána u Mezinárodního úřadu WIPO, pokud ve lhůtě jednoho roku ode dne přijetí žádosti o zápis neprohlásí, že nemohou ochranu zajistit.

Smluvními stranami Lisabonské dohody je sedm členských států Unie: Bulharsko (od roku 1975), Česká republika (od roku 1993), Slovensko (od roku 1993), Francie (od roku 1966), Maďarsko (od roku 1967), Itálie (od roku 1968) a Portugalsko (od roku 1966). Tři členské státy Unie dohodu podepsaly, avšak neratifikovaly ji (Řecko, Rumunsko a Španělsko). Unie samotná smluvní stranou není, jelikož Lisabonská dohoda umožňuje pouze členství států.

Od roku 2009 do roku 2015 byla Lisabonská dohoda předmětem přezkumu za účelem i) zdokonalení stávajícího rámce, ii) vložení ustanovení, která upřesňují, že se systém Lisabonské dohody vztahuje i na zeměpisná označení, a iii) zahrnutí možnosti přistoupení mezivládních organizací, jako je EU.

Dne 7. května 2015 přijala Rada rozhodnutí, kterým zmocnila Komisi, aby se účastnila diplomatické konference, jež se ve dnech 11. až 21. května 2015 konala v Ženevě a na níž byl dne 20. května 2015 přijat Ženevský akt Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označení (dále jen „Ženevský akt“). S ohledem na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 25. října 2017 ve věci C-389/15 bylo zmíněné rozhodnutí nahrazeno rozhodnutím Rady (EU) 2018/416 ze dne 5. března 2018 o zmocnění k zahájení jednání o revidované Lisabonské dohodě o označeních původu a zeměpisných označení.

Ženevský akt rozšiřuje oblast působnosti systému Lisabonské dohody kromě označení původu i na všechna zeměpisná označení. Je slučitelný s Dohodou o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS) spravovanou WTO a s příslušnými právními předpisy Unie týkajícími se ochrany zeměpisných označení zemědělských produktů a umožňuje, aby se smluvními stranami staly i mezinárodní organizace (jako je Evropská unie).

Revidovaná dohoda stanoví podmínky a postupy, jejichž prostřednictvím mohou smluvní strany požádat o ochranu zapsaných označení původu a zeměpisných označení, přičemž současně poskytuje náležitě záruky a pro určité subjekty stanoví přechodná období.

Co se týká postupů pro podávání žádostí a mezinárodní zápis, smluvní strany mohou požadovat prohlášení o úmyslu užívat označení, je-li to nezbytné pro ochranu podle jejich vnitrostátního práva (čl. 5 odst. 5 Ženevského aktu a pravidlo 5 odst. 4 společného prováděcího řádu k Lisabonské dohodě a Ženevskému aktu Lisabonské dohody (dále jen „společný prováděcí řád“)). Co se týká informací o spojitosti mezi vlastnostmi výrobku a jeho zeměpisným původem, které jsou podle staré Lisabonské dohody nepovinné, ve smluvní straně nebude ochrana označení původu nebo zeměpisného označení zajištěna, pokud je v dané zemi tento požadavek povinný

a žádost jej nesplňuje. V žádostech je podle nejlepší znalosti žadatele uvedeno, zda pro určité prvky označení původu nebo zeměpisného označení není ochrana udělena (pravidlo 5 odst. 5).

Poplatky za zápis se zvyšují z 500 CHF na 1 000 CHF a do budoucna byla zavedena flexibilita, jež členským státům umožňuje poskytnout v případě potřeby do rozpočtu další příspěvek. Za převedení zeměpisného označení ze starého systému na nový systém se hradí přechodový poplatek ve výši 500 CHF. Smluvní strany mohou požadovat individuální poplatek k uhrazení nákladů spojených s věcným přezkumem mezinárodního zápisu.

Článek 9 stanoví závazek každé smluvní strany poskytnout na svém území ochranu zapsaným označením původu a zeměpisným označením, a to v rámci svého právního systému a právní praxe, avšak v souladu s podmínkami tohoto aktu, s výhradou odmítnutí, vzdání se, prohlášení neplatnosti nebo zrušení, která mohou mít účinky na jejich území.

Článek 11 stanoví obsah ochrany. V čl. 11 odst. 1 písm. a) se vyžaduje, aby každá smluvní strana zajistila právní prostředky k ochraně proti jakémukoli užití označení původu nebo zeměpisného označení pro výrobky téhož druhu, ale jiného původu, a pro výrobky, které nejsou téhož druhu, nebo služby, pokud by takové užití uvádělo nebo naznačovalo souvislost mezi takovými výrobky nebo službami a uživateli označení původu či zeměpisného označení a pravděpodobně by poškozovalo jejich zájmy nebo oslabovalo pověst označení původu nebo zeměpisného označení, nebo z ní neprávem těžilo. Ustanovení čl. 11 odst. 1 písm. b) se mimoto vztahuje na jiné praktiky, které by mohly uvádět spotřebitele v omyl ohledně skutečného zdroje, původu nebo povahy výrobků. Ustanovení čl. 11 odst. 2 v podstatě rozšiřuje použití ustanovení čl. 11 odst. 1 písm. a) na případy uvedené v čl. 23 odst. 1 Dohody TRIPS („i když skutečný původ zboží je uveden, nebo je-li označení původu nebo zeměpisné označení užito v překladu nebo ve spojení s výrazy jako „styl“, „druh“, „typ“, „značka“, „imitace“, „způsob“, „jak se vyrábí v“, „jako“, „podobný“ nebo obdobnými výrazy“), oblast působnosti však není omezena na vína a lihoviny.

Článek 12 zajišťuje, aby se chráněná označení nemohla následně považovat za zdruhovělá.

V čl. 13 odst. 1 je výslovně umožněna společná existence označení původu nebo zeměpisných označení s právy ze starší ochranné známky, a to v souladu se zjištěními panelu WTO ve sporu mezi EU a USA/Austrálií (DS174/DS290), že tato společná existence je založena na článku 17 Dohody TRIPS. Článek 13 umožňuje smluvním stranám stanovit omezené výjimky z práv přiznaných ochranné známce v tom smyslu, že takováto starší známka za určitých okolností neopravňuje vlastníka k tomu, aby zabránil přiznání ochrany zapsanému označení původu nebo zeměpisnému označení nebo jeho užívání v této smluvní straně.

V oznámení o odmítnutí účinků mezinárodního zápisu se uvedou důvody, na nichž se odmítnutí zakládá (článek 15). Zpětvzetí odmítnutí je možné podle postupů uvedených ve společném prováděcím řádu (pravidlo 11). Ačkoli v Ženevském aktu není uveden výslovný odkaz na jednání, která mají dosáhnout zpětvzetí odmítnutí ochrany označení původu nebo zeměpisných označení, tato jednání mohou být vedena i bez výslovného odkazu.

Článek 17 (Přechodné období) umožňuje stanovit lhůtu pro postupné ukončení předchozího užívání.

Co se týká důvodů pro prohlášení neplatnosti zapsaného označení původu nebo zeměpisného označení, příslušný článek 19 neodkazuje na důvody neplatnosti, umožňuje tudíž každé smluvní straně uplatňovat svá vnitrostátní pravidla v souladu s právními předpisy EU, které rovněž neobsahují seznam s výčtem důvodů pro prohlášení neplatnosti.

Ženevský akt vstoupí v platnost tři měsíce poté, co jej ratifikovalo pět stran (čl. 29 odst. 2).

S ohledem na Ženevský akt Lisabonské dohody má Unie výlučnou pravomoc. To vyplývá z rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 25. října 2017 ve věci Komise v. Rada (C-389/15), v němž bylo objasněno, že účelem návrhu revidované Lisabonské dohody je především usnadnění a úprava obchodu mezi Evropskou unií a třetími státy a že za druhé má na tento obchod přímé a bezprostřední účinky, takže jeho projednání spadá do výlučné pravomoci, kterou Evropské unii přiznává čl. 3 odst. 1 SFEU v oblasti společné obchodní politiky podle čl. 207 odst. 1 SFEU.

Co se týká zemědělských produktů, Unie zavedla systémy jednotné a komplexní ochrany zeměpisných označení vín (1970), lihovin (1989), aromatizovaných vín (1991) a ostatních zemědělských produktů a potravin (1992). Vzhledem k výlučné povaze právních předpisů Unie týkajících se zeměpisných označení zemědělských produktů se nepředpokládá, že členské státy mají vlastní systémy ochrany, ani že samy chrání zeměpisná označení zemědělských produktů třetích zemí, které jsou členy systému Lisabonské dohody. Není-li však Unie smluvní stranou Ženevského aktu, nemůže předkládat zeměpisná označení zemědělských produktů zapsaná na úrovni Unie za účelem ochrany podle systému Lisabonské dohody ani chránit na základě zmíněného systému zeměpisná označení třetích zemí, které jsou jeho členy.

Aby mohla Unie řádně vykonávat svou výlučnou pravomoc s ohledem na Ženevský akt Lisabonské dohody a své funkce v rámci svých systémů komplexní ochrany zeměpisných označení zemědělských produktů, měla by se EU stát smluvní stranou.

Aby se mohla Evropská unie stát stranou Ženevského aktu, musí být nejméně jeden z jejích členských států smluvní stranou Pařížské úmluvy a Unie musí prohlásit, že je podle svých vnitřních postupů řádně zmocněna k tomu, aby se stala stranou tohoto aktu, a že podle její ustavující smlouvy platí právní předpisy, podle nichž lze získat ochranu zeměpisných označení na regionální úrovni. Stranami Pařížské úmluvy jsou všechny členské státy. Co se týká právních předpisů, podle nichž lze získat ochranu zeměpisných označení na regionální úrovni, Unie zavedla v souladu se svými ustavujícími smlouvami systémy jednotné a komplexní ochrany zeměpisných označení vín (1970), lihovin (1989), aromatizovaných vín (1991) a ostatních zemědělských produktů a potravin (1992).

Tímto návrhem rozhodnutí Rady žádá Komise Radu o zmocnění za účelem přistoupení Evropské unie k Ženevskému aktu.

- **Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky**

Co se týká zemědělských produktů, Unie zavedla systémy jednotné a komplexní ochrany zeměpisných označení vín (1970), lihovin (1989), aromatizovaných vín (1991) a ostatních zemědělských produktů a potravin (1992). Prostřednictvím těchto systémů požívají chráněné názvy výrobků v celé EU dalekosáhlé ochrany, a to na základě procesu podávání jednotných žádostí. Hlavní ustanovení jsou v současnosti obsažena pro víno v nařízení (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, pro aromatizovaná vína v nařízení (EU) č. 251/2014 ze dne 26. února 2014, pro lihoviny

v nařízení (ES) č. 110/2008 ze dne 15. ledna 2008 a pro zemědělské produkty a potraviny v nařízení (EU) č. 1151/2012 ze dne 21. listopadu 2012.

- **Soulad s ostatními politikami Unie**

Přistoupení Unie k Ženevskému aktu Lisabonské dohody je v souladu s obecnou politikou EU týkající se prosazování a posílení ochrany zeměpisných označení prostřednictvím dvoustranných, regionálních a mnohostranných dohod.

2. **PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA**

- **Právní základ**

Vzhledem k předmětu dohody by mělo být rozhodnutí Rady založeno na článku 207 a čl. 218 odst. 6 Smlouvy o fungování Evropské unie.

- **Subsidiarita (v případě nevýlučné pravomoci)**

Podle čl. 5 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii (Smlouva o EU) se na oblasti výlučné pravomoci EU zásada subsidiarity nevztahuje.

- **Proporcionalita**

Bez přistoupení by Unie a její členské státy nemohly mít ani nadále ze Ženevského aktu Lisabonské dohody prospěch. Vzhledem k výlučné povaze obchodní politiky Unie, včetně obchodních aspektů duševního vlastnictví, se nepředpokládá, že členské státy EU mají vlastní systémy ochrany zeměpisných označení, ani že samy chrání zeměpisná značení zemědělských produktů třetích zemí, které jsou členy systému Lisabonské dohody. Není-li však samotná Unie smluvní stranou, nemůže předkládat zeměpisná označení zemědělských produktů zapsaná na úrovni Unie za účelem ochrany podle systému Lisabonské dohody ani chránit na základě zmíněného systému zeměpisná označení třetích zemí, které jsou jeho členy. Aby mohla EU řádně vykonávat svou výlučnou pravomoc s ohledem na zeměpisná označení zemědělských produktů v systému Lisabonské dohody, měla by se stát členem.

- **Volba nástroje**

Vzhledem k článku 28 (Přístup k tomuto aktu) Ženevského aktu Lisabonské dohody je vhodným právním nástrojem rozhodnutí Rady o přistoupení Unie k Ženevskému aktu.

3. **VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ**

- **Hodnocení *ex post* / kontroly účelnosti platných právních předpisů**

Nevztahuje se na tento návrh.

- **Konzultace se zúčastněnými stranami**

Dne 21. prosince 2017 byl zveřejněn plán přistoupení EU k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označeních s lhůtou pro konzultace se zúčastněnými stranami do 18. ledna 2018. Během uvedené lhůty bylo obdrženo osm připomínek. Všechny připomínky kromě jedné byly v zásadě kladné, pokud jde o iniciativu, a přistoupení EU podpořily. Ve třech připomínkách byl vysloven názor, že by EU měla pokročit v diskusi o uznávání a ochraně nezemědělských zeměpisných označení. Dvě připomínky se vyslovovaly proti

užšímu seznamu, jelikož pro ochranu podle Ženevského aktu by měla být způsobilá všechna zeměpisná označení Unie.

- **Sběr a využití výsledků odborných konzultací**

Studie z října 2012, kterou provedla společnost AND International a která se týkala hodnoty produkce zemědělských produktů a potravin, vín, aromatizovaných vín a lihovin chráněných zeměpisným označením („*Value of production of agricultural products and foodstuffs, wines, aromatised wines and spirits protected by a geographical indication (GI)*“ (http://ec.europa.eu/agriculture/external-studies/value-gi_en), určila řadu přínosů politiky EU týkající se zeměpisných označení pro spotřebitele (zajišťování jakosti), výrobce (otevřenost systému pro všechny výrobce, kteří splňují požadavky na jakost; spravedlivá hospodářská soutěž; cenová přirážka; účinná ochrana), celou společnost (spojování hodnotných výrobků s venkovskými oblastmi; zachování tradice; opětovné spojení výrobců a spotřebitelů) a životní prostředí (spojování tradičních výrobků s krajinou a zemědělskými systémy). Na základě vyhodnocení ekonomických údajů týkajících se každého z 2 768 zapsaných zeměpisných označení v EU-27 od roku 2005 do 2010 bylo ve studii konkrétně zjištěno, že v průměru představuje cena výrobku se zeměpisným označením 2,23násobek ceny srovnatelného výrobku bez zeměpisného označení. Hodnota tržeb z prodeje výrobků se zeměpisným označením EU (všechna odvětví) v roce 2010 činila 54,3 miliardy EUR (5,7 % celého odvětví výroby potravin a nápojů v EU); odhadovaná hodnota vývozu výrobků se zeměpisným označením EU činí 11,5 miliardy EUR (15 % vývozu potravinářského a nápojového průmyslu EU).

- **Posouzení dopadů**

Požadavky na zlepšování právní úpravy vztahující se na iniciativu nezahrnují posouzení dopadů, plán provádění ani veřejnou konzultaci. Dne 21. prosince 2017 byl zveřejněn plán přistoupení EU k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označení s lhůtou pro konzultace se zúčastněnými stranami do 18. ledna 2018. Obdrženo bylo osm připomínek.

V pokynech ke zlepšování právní úpravy je objasněno, že by posouzení dopadů mělo být provedeno pouze tehdy, je-li to užitečné, což je třeba posoudit v každém jednotlivém případě. Posouzení dopadů se v zásadě nevyžaduje v případech, kdy má Komise málo možností, nebo nemá vůbec na výběr. Tak je tomu v tomto případě, jelikož přistoupení k Ženevskému aktu Lisabonské dohody je odůvodněné vzhledem k výlučné pravomoci Unie s ohledem na záležitosti upravené Ženevským aktem a jelikož tento krok je rovněž logickým závěrem po přezkumu systému Lisabonské dohody, na němž se EU podílela.

Členství EU bude mít řadu výhod. Zajistí, aby byla stávající a budoucí zeměpisná označení zapsaná na úrovni EU, která však nebyla zapsána sedmi členskými státy v Lisabonské unii, způsobilá pro ochranu v rámci systému Lisabonské dohody. Zeměpisná označení EU by mohla ve všech stávajících a budoucích stranách Ženevského aktu v zásadě rychle získat vysokou úroveň časově neomezené ochrany. Zřízený mezinárodní rejstříklepší pověst evropských zeměpisných označení vzhledem k širokému geografickému rozsahu ochrany na základě Ženevského aktu. Očekává se, že lepší mezinárodní ochrana zeměpisných označení vyplývající z přistoupení EU upevní a případně rozšíří pozitivní dopady ochrany zeměpisných označení na inkluzivní růst a zaměstnanost v zemědělském odvětví v oblasti produkce s vysokou přidanou hodnotou, na obchod a investiční toky, na konkurenceschopnost podniků, a zejména malých a středních, jakož i na fungování vnitřního trhu

a hospodářskou soutěž a ochranu práv duševního vlastnictví. Duševní vlastnictví zemědělců a výrobců potravin v souvislosti s výrobky chráněnými zeměpisným označením je náchylné k využití a ztrátě, zejména na světových trzích. Přistoupení EU k systému Lisabonské dohody pomůže zúčastněným stranám ve venkovských oblastech chránit na celosvětové úrovni to, co je cenné na místní úrovni, tudíž vyrovnat obvyklý trend globalizace směřující k jednotným normám pro komodity a tlak na snižování cen zemědělských produktů. V době současné politické a ekonomické nejistoty by to venkovským komunitám poskytlo zjevný důkaz toho, že EU brání a chrání jejich zájmy na celosvětové úrovni. Jelikož Ženevský akt je obecně rovnocenný právním předpisům EU týkajícím se ochrany zeměpisných označení zemědělských produktů, neočekává se, že přistoupení EU bude vyžadovat významné úpravy předmětu těchto právních předpisů.

Z administrativního hlediska poskytuje Ženevský akt jeden soubor pravidel pro získání ochrany ve všech státech, které jsou jeho členy, a tudíž jednodušší a účinnější mechanismus v porovnání se stávající praxí EU, kdy se různé místní postupy řeší prostřednictvím dvoustranných dohod. Z hlediska obchodní politiky prokáže odpovědnou vedoucí úlohu EU prosazující multilateralismus. Neočekává se, že přistoupení EU uloží hospodářským subjektům v EU nebo členským státům EU, které chtějí chránit zeměpisná označení v rámci systému Lisabonské dohody, dodatečné náklady nebo zátěž v porovnání se současnou situací. Naopak se očekává, že povede k snížení těchto správních nákladů a administrativní zátěže.

Pro podniky nebude přistoupení EU znamenat žádné dodatečné náklady na přizpůsobení, náklady na dodržování předpisů nebo transakční náklady ani jinou administrativní zátěž kromě potenciálních individuálních poplatků za přezkum, které mohou uplatňovat členové systému Lisabonské dohody, tyto náklady se však sníží o úspory plynoucí z mezinárodního postupu.

Ženevský akt umožňuje přistoupení EU spolu s jejími členskými státy. Vzhledem k jednotné a komplexní povaze systému ochrany zeměpisných označení zemědělských produktů v EU by neměla být označení původu nebo zeměpisná označení předložená sedmi členskými státy EU za účelem ochrany v systému Lisabonské dohody (v současnosti přibližně 800), která jsou způsobilá pro ochranu podle právních předpisů EU, nadále chráněna podle vnitrostátních předpisů, nýbrž výhradně prostřednictvím právních předpisů EU. Tak tomu bude i v případě ochrany zeměpisných označení, která pocházejí ze třetích zemí, jež jsou členy systému Lisabonské dohody, a která byla těmito zeměmi předložena za účelem ochrany. Přistoupení EU povede tudíž k nižší administrativní zátěži členských států EU spojené s účastí v systému Lisabonské dohody.

Po přistoupení EU bude zejména možné odkazovat na rejstřík v rámci systému Lisabonské dohody místo podrobného sjednávání ochrany zeměpisných označení na dvoustranné úrovni. To je v souladu s praxí v ostatních oblastech práv duševního vlastnictví, v nichž EU vyzývá své partnery, aby se připojili k mezinárodním dohodám o právech duševního vlastnictví, jako je Bernská úmluva o autorském právu a Madridský protokol o ochranných známkách, a dodržovali je, namísto vytváření sítě různých závazků, jež může být pro zúčastněné strany matoucí.

Přistoupení EU pravděpodobně poskytne více třetím zemím pobídku k tomu, aby se připojily k systému Lisabonské dohody, jelikož jim to zajistí přístup k ochraně v rámci celé Lisabonské unie a v případě rovnocennosti jejich systému se systémem EU mohou mít prospěch z účinného přezkumu jednotlivých zeměpisných označení.

Přistoupení EU může mít pozitivní vliv zejména na rozvojové země, které zvažují přistoupení k Ženevskému aktu, jelikož jejich zeměpisná označení by mohla

prostřednictvím systému Lisabonské dohody získat ochranu v celé EU. Příznivý je zájem sedmnáctičlenného afrického úřadu duševního vlastnictví, OAPI, o přistoupení k Lisabonské dohodě, což dokládá přitažlivost nástroje týkajícího se zeměpisných označení pro ochranu práv zemědělců v rozvojových zemích a tradičních hodnot.

Pokud jde o možné nevýhody, ty lze spatřovat v dosud omezeném počtu členů systému Lisabonské dohody, obavě, že se dosažení pokroku v oblasti zeměpisných označení v rámci WTO může ještě více vzdálit, skepsi některých členských států EU s ohledem na přistoupení EU a nejistotě spojené s finančními dopady. Modernizovaný systém podle Ženevského aktu by však měl být pro potenciální nové členy přitažlivější. Pokrok v rámci WIPO by mohl mít pozitivní dopad na diskuse o zeměpisných označeních ve WTO, a to vytvořením náležitých synergií a přiblížením revidované Lisabonské dohody procesu v rámci WTO. Členské státy EU, které mají k systému Lisabonské dohody výhrady, se nemusí připojit. A konečně, členové systému Lisabonské dohody dosáhli pokroku ve svém úsilí o zajištění finanční udržitelnosti tohoto systému.

Při bližší úvaze převažují výhody přistoupení EU k Ženevskému aktu Lisabonské dohody nad nevýhodami. Za účelem přistoupení EU k systému Lisabonské dohody bude muset Komise vypracovat návrh právních aktů, které jsou zapotřebí pro přistoupení EU k Ženevskému aktu Lisabonské dohody a jeho provedení.

- **Účelnost právních předpisů a zjednodušení**

Nevztahuje se na tento návrh.

- **Základní práva**

Přistoupení Unie k Ženevskému aktu Lisabonské dohody přispěje k plnění čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, který stanoví, že duševní vlastnictví je chráněno.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Viz připojený finanční výkaz.

5. OSTATNÍ PRVKY

- **Plány provádění a způsob monitorování, hodnocení a podávání zpráv**

Nevztahuje se na tento návrh.

- **Informativní dokumenty (u směrnic)**

Nevztahuje se na tento návrh.

- **Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu**

Nevztahuje se na tento návrh.

Návrh

ROZHODNUTÍ RADY**o přistoupení Evropské unie k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označeních**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 207 ve spojení s čl. 218 odst. 6 písm. a) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na souhlas Evropského parlamentu,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Lisabonská dohoda na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu ze dne 31. října 1958¹ (dále jen „Lisabonská dohoda“) vytvořila zvláštní unii (dále jen „Zvláštní unie“) v rámci Unie na ochranu průmyslového vlastnictví, která byla zřízena Úmluvou na ochranu průmyslového vlastnictví, jež byla podepsána v Paříži dne 20. března 1883 (dále jen „Pařížská úmluva“). Podle podmínek Lisabonské dohody se smluvní strany zavazují chránit na svých územích označení původu výrobků jiných zemí Zvláštní unie, která jsou uznávána a chráněna z tohoto titulu v zemi původu a zapsána u Mezinárodního úřadu duševního vlastnictví Světové organizace duševního vlastnictví, pokud do jednoho roku ode dne přijetí žádosti o zápis neprohlásí, že takovou ochranu nemohou zajistit.
- (2) Stranami Lisabonské dohody je sedm členských států, a to Bulharsko (od roku 1975), Česká republika (od roku 1993), Francie (od roku 1966), Itálie (od roku 1968), Maďarsko (od roku 1967), Portugalsko (od roku 1966) a Slovensko (od roku 1993). Další tři státy Lisabonskou dohodu podepsaly, neratifikovaly ji však, konkrétně Řecko, Španělsko a Rumunsko. Samotná Unie stranou Lisabonské dohody není, jelikož tato dohoda stanoví, že k ní mohou přistoupit pouze státy.
- (3) Dne 20. května 2015 byl přijat Ženevský akt Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označení² (dále jen „Ženevský akt“), který Lisabonskou dohodu revidoval. Ženevský akt konkrétně rozšiřuje oblast působnosti Zvláštní unie tak, aby se ochrana označení původu výrobků vztahovala i na všechna zeměpisná označení ve smyslu Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví spravované WTO. Ženevský akt je slučitelný s touto dohodou a s příslušnými právními předpisy Unie týkajícími se ochrany označení původu a zeměpisných označení zemědělských produktů a umožňuje, aby se smluvními stranami staly i mezinárodní organizace.
- (4) S ohledem na oblasti upravené Ženevským aktem má Unie výlučnou pravomoc. To bylo potvrzeno v rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 25. října 2017 ve věci

¹ http://www.wipo.int/export/sites/www/lisbon/en/legal_texts/lisbon_agreement.pdf

² http://www.wipo.int/edocs/lexdocs/treaties/en/lisbon/trt_lisbon_009en.pdf

C-389/15³, v němž bylo objasněno, že účelem návrhu revidované Lisabonské dohody, který byl následně přijat jako Ženevský akt, je především usnadnění a úprava obchodu mezi Uníí a třetími zeměmi a že má na tento obchod přímé a bezprostřední účinky. Projednání Ženevského aktu proto spadá do výlučné pravomoci Unie, kterou Unii přiznává čl. 3 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie v oblasti společné obchodní politiky podle čl. 207 odst. 1 zmíněné smlouvy, zejména co se týká obchodních aspektů duševního vlastnictví.

- (5) Co se týká určitých zemědělských produktů, Unie zavedla systémy jednotné a komplexní ochrany zeměpisných označení vín (1970), lihovin (1989), aromatizovaných vín (1991) a ostatních zemědělských produktů a potravin (1992). Na základě výlučné pravomoci podle článku 3 Smlouvy o fungování Evropské unie by členské státy neměly mít vnitrostátní systémy ochrany označení původu a zeměpisných označení zemědělských produktů třetích zemí, které jsou členy Zvláštní unie. Není-li však Unie smluvní stranou Ženevského aktu, nemůže předkládat označení původu a zeměpisná označení zemědělských produktů zapsaná na úrovni Unie za účelem ochrany v rámci Zvláštní unie ani chránit označení původu a zeměpisná označení třetích zemí, které jsou členy Zvláštní unie, prostřednictvím systémů ochrany zavedených Uníí.
- (6) Aby mohla Unie řádně vykonávat svou výlučnou pravomoc s ohledem na oblasti, na něž se vztahuje Ženevský akt, a své funkce v rámci svých systémů komplexní ochrany označení původu a zeměpisných označení zemědělských produktů, měla by se stát smluvní stranou Ženevského aktu.
- (7) Přistoupení Unie k Ženevskému aktu je v souladu s čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, který stanoví, že duševní vlastnictví je chráněno.
- (8) Evropská unie by proto měla přistoupit k Ženevskému aktu.
- (9) Ve Zvláštní unii by měla být Unie zastupována Komisí v souladu s čl. 17 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Přistoupení Evropské unie k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označení (dále jen „Ženevský akt“) se schvaluje jménem Unie.

Znění Ženevského aktu se připojuje k tomuto rozhodnutí.

Článek 2

Předseda Rady určí osobu zmocněnou uložit jménem Evropské unie listinu o přistoupení podle čl. 28 odst. 2 bodu ii) Ženevského aktu vyjadřující souhlas Evropské unie s tím, aby byla Ženevským aktem vázána.

Článek 3

³ Rozsudek Soudního dvora ze dne 25. října 2017 ve věci Komise v. Rada, C-389/15, ECLI:EU:C:2017:798 [bod 45 a následující body].

Ve Zvláštní unii je Unie zastupována Komisí v souladu s čl. 17 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii. Komise učiní jménem Unie všechna nezbytná oznámení podle Ženevského aktu.

Komise je zejména příslušným orgánem zmíněným v článku 3 Ženevského aktu, který je pověřen prováděním Ženevského aktu na území Unie a komunikací s Mezinárodním úřadem duševního vlastnictví Světové organizace duševního vlastnictví podle Ženevského aktu a společného prováděcího řádu k Lisabonské dohodě a Ženevskému aktu Lisabonské dohody (dále jen „společný prováděcí řád“)⁴.

Článek 4

Podle čl. 29 odst. 4 Ženevského aktu je v prohlášení připojeném k listině o přistoupení stanoveno prodloužení lhůty uvedené v čl. 15 odst. 1 Ženevského aktu a lhůt uvedených v článku 17 zmíněného aktu o jeden rok v souladu s postupy stanovenými ve společném prováděcím řádu.

Podle pravidla 5 odst. 3 písm. a) společného prováděcího řádu je v oznámení určeném generálnímu řediteli Světové organizace duševního vlastnictví připojeném k listině o přistoupení stanoven požadavek, že za účelem ochrany zapsaného označení původu nebo zeměpisného označení na území Unie jsou v žádosti kromě povinných údajů stanovených v pravidle 5 odst. 2 společného prováděcího řádu uvedeny v případě označení původu i údaje o jakosti nebo vlastnostech výrobku a spojení se zeměpisným prostředím zeměpisné oblasti produkce a v případě zeměpisného označení údaje o jakosti, pověsti nebo jiné vlastnosti výrobku a spojení se zeměpisnou oblastí původu.

Článek 5

Toto rozhodnutí vstupuje v platnost dne [...].

V Bruselu dne

*Za Radu
předseda/předsedkyně*

⁴ Společný prováděcí řád k Lisabonské dohodě a Ženevskému aktu Lisabonské dohody přijatý Shromážděním Lisabonské unie dne 11. října 2017, http://www.wipo.int/meetings/en/doc_details.jsp?doc_id=376416, dokument WIPO A/57/11 ze dne 11. října 2017.

LEGISLATIVNÍ FINANČNÍ VÝKAZ

FINANČNÍ VÝKAZ		FS/18/YG/mh XXX agri.ddg2...XXX 6.221.2018.1 DATUM: 5. 3. 2018	
1. ROZPOČTOVÁ POLOŽKA: 05 06 01		PROSTŘEDKY: 7,228 milionu EUR	
2. NÁZEV: Návrh rozhodnutí Rady o přistoupení Evropské unie k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označení			
3. PRÁVNÍ ZÁKLAD: Článek 207 a čl. 218 odst. 6 Smlouvy o fungování Evropské unie			
4. CÍLE: Tímto návrhem rozhodnutí Rady žádá Komise Radu o zmocnění za účelem přistoupení Evropské unie k Ženevskému aktu			
5. FINANČNÍ DOPADY	OBDOBÍ 12 MĚSÍCŮ (v milionech EUR)	BĚŽNÝ ROZPOČTOVÝ ROK 2018 (v milionech EUR)	NÁSLEDUJÍCÍ ROZPOČTOVÝ ROK 2019 (v milionech EUR)
5.0 VÝDAJE – FINANCOVANÉ Z ROZPOČTU EU (NÁHRADY/INTERVENCE) – VNITROSTÁTNÍCH ORGÁNŮ – JINÝCH SUBJEKTŮ	–	1,0 1,0 – –	1,0 (odhad)
5.1 PŘÍJMY – VLASTNÍ ZDROJE EU (DÁVKY/CLA) – VNITROSTÁTNÍ			
	2020	2021	2022
5.0.1 ODHADOVANÉ VÝDAJE			
5.1.1 ODHADOVANÉ PŘÍJMY			
5.2 METODA VÝPOČTU: v této fázi neurčeno.			
6.0 MŮŽE BÝT PROJEKT FINANCOVÁN Z PROSTŘEDKŮ UVEDENÝCH V PŘÍSLUŠNÉ KAPITOLE STÁVAJÍCÍHO ROZPOČTU?		ANO NE	
6.1 MŮŽE BÝT PROJEKT FINANCOVÁN PŘEVODEM MEZI KAPITOLAMI STÁVAJÍCÍHO ROZPOČTU?		ANO NE	
6.2 BUDE POTŘEBA DODATEČNÝ ROZPOČET?		ANO NE	
6.3 BUDE POTŘEBA ZAČLENIT PROSTŘEDKY DO BUDOUCÍCH ROZPOČTŮ?		ANO NE	
POZNÁMKY: Poplatky hradí členský stát, z něhož označení původu nebo zeměpisné označení pochází. Unie však může poskytnout zvláštní příspěvek podle čl. 24 odst. 2 bodu v) Ženevského aktu v rámci prostředků, které jsou pro tento účel dostupné v ročním rozpočtu Unie. V roce 2018 je do rozpočtové položky 05 06 01 za tímto účelem přidělena částka ve výši 1 milionu EUR.			